

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΡΗ – Η ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΤΤΙΛΑΣ

Μανώλης Δουρής, ο παιδοκτόνος

Ο Μανώλης Δουρής είχε την ατυχία σε ηλικία μόλις 20 χρονών να κληθεί στην επιστράτευση του 1974 κατά την εισβολή των Τούρκων στην Μεγαλόνησο. Οι νεαροί επίλεκτοι στρατιώτες έπρεπε να αντισταθούν στους 20.000 βαριά οπλισμένους Τούρκους. Οι Κύπριοι και οι Έλληνες που στελεχώνουν τις δυνάμεις της ΕΛ.ΔΥ.Κ (Ελληνική Δύναμη Κύπρου) βλέπουν μπροστά τους τη φρίκη των αιματηρών σφαγών και του άνισου πολέμου. Ιδιαίτερης σημασίας κρίνεται και η μάχη που έγινε στο στρατόπεδο της ΕΛ.ΔΥ.Κ στο Γερόλακο όπου γίνεται μία από τις πιο φρικιαστικές σφαγές σε πεδίο μάχης. Αποτέλεσμα; Δεκάδες στρατιώτες να νοσηλεύονται στους θαλάμους του ΚΝΕ (Κέντρο Νοσηλείας της ΕΛ.ΔΥ.Κ) βαριά τραυματισμένοι αλλά και με βαθύτατα ψυχολογικά προβλήματα. Δεν ήταν λίγοι μάλιστα εκείνοι που βρίσκονταν σε κατάσταση αμόκ. Ανάμεσα τους και ο Μανώλης Δουρής... Όσοι τον γνώρισαν τότε μιλούν για ένα άτομο με έντονα διαταραγμένη προσωπικότητα και εμφανή προβλήματα ψυχασθένειας.

Μία έντονη, έμφυτη τάση επιθετικότητας που τον οδήγησε, λίγες μέρες μετά τη λήξη του πολέμου, να επιτεθεί σε 3 Κύπριους. Σε κατάσταση πανικού αποπειράθηκε να τους πατήσει με ένα τζιπ. Έπειτα ισχυρίστηκε ότι τους μπέρδεψε για Τούρκους. Ο πρωταγωνιστής της υπόθεσης νοσηλεύτηκε μέχρι και στο νοσοκομείο Memorial της Αμερικής για τη καλύτερη διάγνωση του προβλήματος του. Ο Δουρής έπασχε από το «Σύνδρομο της Κύπρου», όπως το ονόμασαν οι θεράποντες γιατροί, το οποίο προκλήθηκε από την εμπλοκή του στις εμπόλεμες συρράξεις και την έκθεση του στρατιώτη σε καρκινογόνα στοιχεία όπλων και βομβών. Όπως και να έχει, το σίγουρο είναι ότι όλη η ιστορία είχε δημιουργήσει στον Δουρή ένα πρόβλημα δίχως επιστροφή.

Είχε νοσηλευτεί σε νοσοκομεία, ψυχιατρεία αλλά δεν μπορούσε να ξεπεράσει το βαρύ σοκ του πολέμου. Η υπόθεση μίλαγε από μόνη της, η πολιτεία ήξερε, αλλά όλοι γύρισαν την πλάτη τους στον Μανόλη Δουρή. Όπως άλλωστε και στους περισσότερους βετεράνους πολέμου. Δύο χρόνια μετά την περιπέτεια του στην Κύπρο, η μοίρα τον φέρνει στην Ερμιόνη, όπου παντρεύεται την Γεωργία και αποκτά μαζί της 6 παιδιά. Δουλεύει ως ελαιοχρωματιστής αλλά όπως αναφέρουν κάτοικοι της Ερμιόνης δεν είχε κάποια σταθερή απασχόληση. Εκεί έμελλε να μείνει για τα επόμενα 19 χρόνια.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

31 Δεκεμβρίου του 1993. Βρισκόμαστε στην Ερμιόνη της Αργολίδας, εκεί που κατοικεί ο φερόμενος δράστης με την επταμελή οικογένειά του. Λίγες ώρες πριν μπει ο νέος χρόνος ο 6χρονος Νικολάκης Δουρής δεν γυρίζει σπίτι το απόγευμα όπως συνήθιζε μετά το παιχνίδι. Οι γονείς του, Μανόλης και Γεωργία, καταφεύγουν στο Αστυνομικό Τμήμα Κρανιδίου ώστε να δηλώσουν την εξαφάνιση του μικρότερου γιου τους

Ο 6χρονος Νίκος Δουρής

Οι έρευνες αρχίζουν άμεσα και η μικρή κοινότητα της Ερμιόνης αναστατώνεται όσο καμία άλλη φορά και όλοι συμμετέχουν στην προσπάθεια να βρεθεί το 6χρονο αγόρι. Τελικά βρίσκεται. Νεκρό. Ο ιατροδικαστής, Φίλιππος Κουτσαύτης, αποφάνθηκε πως το παιδί υπέστη σεξουαλική κακοποίηση και ύστερα πέθανε από ασφυξία, καθώς ο δράστης, του είχε φράξει το στόμα και τη μύτη. Το πτώμα βρήκε ο πατέρας του, σε μια αλάνα κοντά στο γήπεδο της Ερμιόνης, πίσω από ένα παλιό εγκαταλελειμμένο κτίριο. Ο οδυρμός του δεν είχε προηγούμενο. Έκλαιγε ασταμάτητα ορκίζοντας πως θα εκδικηθεί αυτούς που έκαναν τέτοιο κακό στο γιο του και την οικογένειά του. Σύσσωμη η κοινότητα της Ερμιόνης, και κατ' επέκταση της Ελλάδας, βρίσκεται στο πλευρό του απαρηγόρητου πατέρα. Η βιασύνη του πατέρα να καταγγείλει την εξαφάνιση του παιδιού, τη στιγμή που όλοι ήξεραν πως τα παιδιά του γύριζαν όποια ώρα ήθελαν στο σπίτι χωρίς να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα ο πατέρας τους, κίνησε την υποψία των αστυνομικών. Σε συνάρτηση φυσικά με το ψυχιατρικά επιβαρημένο παρελθόν του, ο πατέρας του Νικολάκη δεν αργεί να γίνει ένας από τους βασικούς ύποπτους για τη δολοφονία. Οι Αστυνομικές Αρχές ανακρίνουν τον Μανόλη Δουρή με κάθε μέσο. Στο τέλος, παρουσία της εισαγγελέως Πρωτοδικών Ναυπλίου, κα. Νίκης Μουζάκη, ο Δουρής ομολογεί το έγκλημα του. Ομολογεί την κακοποίηση, τον βιασμό και τη δολοφονία του 6χρονου γιου του.

Η ΦΡΙΚΗ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ

Και εδώ ξεκινά η αρχή του τέλους για τον Μανόλη Δουρή. Όλο το κλίμα στρέφεται εναντίον του. Αμέσως μετά την ομολογία του, όλοι οι κάτοικοι της Ερμιόνης τρέχουν στο σπίτι του προκειμένου να λιντσάρουν αυτόν και την οικογένεια του που τη θεωρούν συνυπεύθυνη για το θάνατο του μικρού Νικόλα. Στις εφημερίδες, οι τίτλοι «ανθρωπόμορφο κτήνος», «ελεεινός», «απάνθρωπος», «υποκριτικό τέρας» αντικαθιστούν τα μέχρι τότε «απαρηγόρητος πατέρας»... Ο Δουρής δήλωσε μετά τη νομολογία του: «Όλα έγιναν σε στιγμή νευρικής κρίσης», και «Σκοτώστε με αφού σκοτώσα», «Αν το έκανα εγώ να τιμωρηθώ». Σε κάθε δήλωση του φαινόταν ο αινιγματικός χαρακτήρας του φερόμενου ως δράστη.

Το θέμα «Δουρή» μονοπώλησε για αρκετό καιρό τα ΜΜΕ. Σύμφωνα με τις Αρχές, η ιστορία έχει ως εξής: Το απόγευμα της παραμονής ο Νίκος Δουρής βγήκε για να παίξει με τα υπόλοιπα παιδιά. Γύρισε όμως αργότερα από το συνηθισμένο με αποτέλεσμα να φέρει την οργή του πατέρα του, ο οποίος και οδηγήθηκε και στην αποτρόπαια πράξη. Ο δράστης οδήγησε το παιδάκι στην αποθήκη όπου και το κακοποίησε μέχρι θανάτου. Ύστερα προσπάθησε να το κάψει και αφού δεν τα κατάφερε το πέταξε στο κοντινό εγκαταλελειμμένο κτίριο. Το ενδιαφέρον όλης της Ελλάδας είχε στραφεί πάνω στην τραγική ιστορία του Μανόλη Δουρή και της οικογένειάς του. Έπειτα από κοινή απόφαση εισαγγελέα και ανακριτή ο Δουρής προφυλακίζεται στις δικαστικές φυλακές Τίρυνθας. Εκεί οι κρατούμενοι αντιδράσανε έντονα και απείλησαν με εξέγερση σε περίπτωση που έμενε εκεί ο παιδοκτόνος. Ασκήθηκε ποινική δίωξη εις βάρος του για ανθρωποκτονία ιδιαζόντως ειδεχθή από δράστη επικίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια και βιαστή. Ο Δουρής άρχισε να παίρνει πίσω την αρχική του κατάθεση. Άρχισε να λέει ότι δεν είναι αυτός ο δράστης και με αινιγματικές δηλώσεις όπως: «Μπορεί να ήμουνα, μπορεί και όχι» ή «Αν πιστεύετε ότι ήμουν εγώ τότε φυλακίστε με» θόλωνε τα νερά της κατηγορίας του. Κατηγορεί και τη γυναίκα του, Γεωργία. Κατονομάζει, μάλιστα, ως δράστες τη σύζυγό του και τον εραστή της, που σχεδίασαν το έγκλημα για να ενοχοποιήσουν τον ίδιο και να απαλλαγούν από αυτόν, τρόπον τινά. *«Θα είσαι ελεύθερη να ζήσεις τη ζωή σου, όπως εσύ το ζήτησες μαζί με τον εραστή σου με τον οποίο σκοτώσατε το Νίκο»* Από την πρώτη στιγμή αξίζει να σημειωθεί πως στο πλάι του είχε όλα τα μέλη της οικογένειάς του, της γυναίκας του και των παιδιών του, που δεν πίστεψαν σε καμία στιγμή ότι ο πατέρας τους σκοτώσε τον μικρό Νικολάκη. Το να βρεθεί συνήγορος υπεράσπισης σ' έναν άνθρωπο ο οποίος έχει ομολογήσει είναι εκ προοιμίου δύσκολο. Πόσο μάλλον όταν ο δράστης φερόταν να έχει σκοτώσει το ίδιο του το παιδί. Κανείς δεν ήθελε να είναι συνήγορος υπεράσπισης του και έτσι διορίστηκε από το κράτος ο δικηγόρος Βασίλης Καρύδης ο οποίος στη συνέχεια πίστεψε ότι υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες ο πελάτης του να ήταν τελικά αθώος.

Η ΔΙΚΗ

Η δίκη ξεκινάει στο Κακουργιοδικείο Κορίνθου. Τα φώτα της δημοσιότητας και τα βλέμματα του κοινού στραμμένα στον πατέρα και κατηγορούμενο ως δολοφόνο.

Ο καθηγητής Εγκληματολογίας Γιάννης Πανούσης δηλώνει εκείνες τις μέρες στην *«Ελευθεροτυπία»*: «από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης των εγκληματολογικών εργαστηρίων μπορεί να τεθεί εν επιβολή η ταυτότητα του δολοφόνου του παιδιού. Μπορεί άλλος να είναι ο βιαστής κι άλλος ο δολοφόνος». Πράγματι, σχετικό πόρισμα των εργαστηρίων αναφέρει ότι στα ρούχα του παιδιού βρέθηκαν τρίχες γεννητικών οργάνων που δεν ανήκουν στον Μανώλη Δουρή! Ο συνήγορος υπεράσπισης, Βασίλης Καρύδης, αναφέρει ότι πριν καταδικαστεί ο Μανώλης Δουρής, για τον οποίο πιστεύει ακράδαντα ότι είναι αθώος, δεν έγινε ούτε ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη που είχε ζητήσει η υπεράσπιση του κατηγορούμενου, ούτε έλεγχος με DNA των τριχών που είχαν βρεθεί στο στόμα και στον πρωκτό του θύματος. *«Είναι μια μυστηριώδης υπόθεση»*, είπε ο δικηγόρος του Μανώλη Δουρή *«και πιστεύω, ότι δεν εξετάστηκε όπως έπρεπε, πριν βγει η απόφαση»*.

Η πρωτοβάθμια απόφαση, τελικά, είναι αυτή που έχει ληφθεί από καιρό από την κοινωνία, οι δικαστές – τακτικοί κι ένορκοι -την επισημοποιούν και θέτουν την μεγάλη σφραγίδα του Κράτους. Με ομοφωνία του Δικαστηρίου ο κατηγορούμενος κηρύσσεται ένοχος και απαγγέλλεται ποινή φυλάκισης 1 έτους για ασέλγεια, κάθειρξης 20 ετών για βιασμό και ισόβιας κάθειρξης για ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο σε ήρεμη ψυχική κατάσταση. Στο ακροατήριο επικρατεί ευφορία και η τάση προς το περίφημο περί δικαίου αίσθημα δείχνει να ικανοποιείται. Όχι, όμως, ολοκληρωτικά. Όχι ακόμα...

Τυχόν λάθη, πλημμέλειες, κακή εκτίμηση των αποδείξεων ή ελλειπής αιτιολογία της απόφασης δεν εξετάστηκαν ποτέ. Η δικαιοσύνη δεν επιλήφθηκε της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό και φυσικά, ούτε γνωμοδότησε το Ακυρωτικό μας δικαστήριο. Ο λόγος, λίγο πολύ, γνωστός σε όλους.

Την επομένη θα οδηγείτο, μέσω Πάτρας, σε φυλακές υψίστης ασφαλείας στην Κέρκυρα.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Και ενώ στην Κέρκυρα είχαν δημιουργήσει ειδικό χώρο που θα απέβλεπε την προστασία του Δουρή από τους άλλους κατάδικους, ο Δουρής μεταφέρεται στο ίδιο πούλμαν με άλλους 9 φυλακισμένους. Το τι θα επακολουθούσε μάλλον δεν το φανταζόταν ούτε ο ίδιος ο δράστης. Κατά τη διάρκεια της μεταφοράς του στις φυλακές βίωσε την «οργή» των υπόλοιπων κρατουμένων. Τον κακοποίησαν, τον λιντσάρανε, τον βιάσανε. Υπό την ανοχή των φυλάκων και όσων ήταν μάρτυρες του περιστατικού(οι οποίοι μάλιστα επευφημούσαν την πράξη) ο Δουρής δικάστηκε και πλήρωσε εκ νέου. Αξιοπερίεργο μπορεί να θεωρηθεί το γεγονός ότι ένας από τους προτεστάντες της απάνθρωπης πράξης, βρισκόταν στη φυλακή για τον βιασμό των δύο κορών του... Ο «άγραφος νόμος της φυλακής» μίλησε για ακόμα μια φορά. Και δεν σταμάτησε εκεί. Το λιντσάρισμα του Δουρή συνεχίστηκε για αρκετό καιρό ακόμα. Ενδεικτικό είναι ότι μέσα σε δύο χρόνια είχε μεταφερθεί σε 4 διαφορετικά σωφρονιστικά ιδρύματα. Από την Τίρυνθα στην Κέρκυρα, από την Κέρκυρα στις φυλακές Αγ. Στεφάνου στην Πάτρα και από εκεί στις φυλακές της Τρίπολης. Οι συνεχείς αυτές αλλαγές οφείλονται σαφώς στο εχθρικό κλίμα που συναντούσε ο παιδοκτόνος σε κάθε φυλακή που βρισκόταν.

ΙΔΙΟ ΤΕΛΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ

Σάββατο 24 Φεβρουαρίου του 1996. Έχουνε περάσει περίπου 2 χρόνια από τη δολοφονία του μικρού Νικολάκη όταν το προσκήνιο επαναφέρεται στην οικογένεια Δουρή. Ο Μανόλης Δουρής αποφασίζει να βάλει τέλος στη ζωή του. Βρίσκεται ,από τους φύλακες του σωφρονιστικού ιδρύματος Τρίπολης, απαγχονισμένος στο δωμάτιο του με καλώδιο τηλεόρασης. Σε κωματώδη κατάσταση μεταφέρεται στο Παναρκαδικό νοσοκομείο της Τρίπολης όπου παρά τις προσπάθειες των γιατρών, λίγο μετά τις 7 το βράδυ του Σαββάτου εξέπνευσε. Ακούστηκαν πολλά. Δεν άντεξε τις τύψεις που τον βασάνιζαν; Δεν μπορούσε να υποφέρει τα καθημερινά λιντσαρίσματα υπό την ανοχή των φυλάκων του ιδρύματος; Ή είχε φορτωθεί ένα έγκλημα που δεν έκανε, όπως ο ίδιος αφήνει να εννοηθεί σε σελίδες του ημερολογίου του; Φύλακες ανέφεραν αποστροφή της οικογένειας του προς το μέρος του. Η οικογένεια του που τον στήριζε καθημερινά είχε αρχίσει να προσπερνά τον ιδρυτή της οικογένειας τους. Μάλιστα κάποιοι υποστήριξαν πως άκουσαν σε μια συνομιλία του Δουρή στο

τηλέφωνο να λέει στη γυναίκα του: «Διαζύγιο; Γιατί;». Ο Δουρής σύμφωνα και με τον ιατροδικαστή αυτοκτόνησε. Ο φάκελός του, για τα ΜΜΕ και την Αστυνομία έκλεισε. Στην κοινωνία θα τον θυμόμαστε πάντα ως το ανθρωπόμορφο τέρας που δεν δίστασε να βιάσει και να σκοτώσει το 6χρονο παιδί του. Είναι τελικά όμως αυτή η αλήθεια;